

Píseň písní

¹ Píseň nejpřednější z písní Šalomounových.

² Ó by mne políbil políbením úst svých; nebo lepší jsou milosti tvé nežli víno.

³ Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá jméno tvé; protože tě mladice milují.

⁴ Táhniž mne, a poběhnem za tebou. Uvedlťe mne král do pokojů svých, plésati a veseliti se v tobě budeme, a vychvalovati milosti tvé více než víno; upřímí milují tě.

⁵ Jsemť černá, ale milostná, ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako opony Šalomounovy.

⁶ Nehledte na mne, žeť jsem snědá, nebo jsem obhořela od slunce. Synové matky mé rozpálivše se proti mně, postavili mne, abych ostříhala vinic, a vinice své nehlídala jsem.

⁷ Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš? Kde dáváš odpočnutí o poledni? Nebo proč mám býti tak jako poběhlá při stádích tovaryšů tvých?

⁸ Jestliže nevíš, ó nejkrášší mezi ženami, vyjdi po šlepějích ovcí, a pas kozlátka svá podlé obydlí pastýřů.

⁹ Jízdě v vozích Faraonových připodobňuji tě, ó milostnice má.

¹⁰ Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo tvé halžemi.

¹¹ Ozdob zlatých naděláme tobě s proměnami stříbrnými.

¹² Dotud, dokudž král stolí, nardus můj vydává vůni svou.

¹³ Svazček mirry jest mi milý můj, na prsech mých odpočívaje.

¹⁴ Milý můj jest mi hrozen cyprový na vinicích v Engadi.

¹⁵ Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé jako holubičí.

¹⁶ Aj, jak jsi ty krásný, milý můj, jak utěšený! I to lůže naše zelená se.

¹⁷ Trámové domů našich jsou z cedrů, a pavlače naše z boroví.

2

¹ Já jsem růže Sáranská, a lilium při dolinách.

² Jako lilium mezi trním, tak přítelkyně má mezi pannami.

³ Jako jabloň mezi dřívím lesním, tak milý můj mezi mládenci. V stínu jeho žádostiva jsem byla seděti, a sedímt; nebo ovoce jeho sladké jest ústům mým.

⁴ Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mně.

⁵ Očerstvětež mne těmi flašemi, posilňte mne těmi jablky, nebo umdlévám milostí,

⁶ Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne.

⁷ Zavazujíť vás přísahou, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by nechtěl.

⁸ Hlas milého mého, aj, onť se béře, skáče po těch horách, poskakuje na těch pahrbcích.

⁹ Podobný jest milý můj srně aneb mladému jelenu; aj, on stojí za stěnou naší, vyhlédá z oken, patří skrze mříži.

¹⁰ Ozval se milý můj, a řekl mi: Vstaň, přítelkyně má, krásná má, a podť.

¹¹ Nebo aj, zima pominula, prška přestala a odešla.

¹² Kvítíčko se ukazuje po zemi, čas prozpěvování přišel, a hlas hrdličky slyší se v krajině naší.

¹³ Fík vypustil holičky své, a réví rozkvetlé vydalo vůni. Vstaniž, přítelkyně má, krásná má, a podť.

¹⁴ Holubičko má, v rozsedlinách skalních, v skrýši příkré, ukaž mi obličej svůj, nechať slyším hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a obličej tvůj žádostivý.

¹⁵ Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ješto škodu dělají na vinicích, poněvadž vinice naše kvete.

¹⁶ Milý můj jest můj, a já jeho, jenž pase mezi liliím.

¹⁷ Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové ti, navratiž se, připodobni se, milý můj, srně neb mladému jelenu na horách Beter.

3

¹ Na ložci svém v noci hledala jsem toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.

² Již tedy vstanu, a zchodím město; po ryncích i po ulicích hledati budu toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.

³ Našli mne ponocní, kteříž chodí po městě. Viděli-liž jste toho, kteréhož miluje duše má?

⁴ A jakž jsem jich jen pominula, takž jsem našla toho, kteréhož miluje duše má. Chopila jsem ho, aniž ho pustím, až ho uvedu do domu matky své, a do pokojíka rodičky své.

⁵ Přísahou vás zavazují, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl.

⁶ Která jest to, jenž vstupuje z pouště jako sloupové dymu, okouřena jsuc mirrou a kadi-dlem, dražším nad všelijaký prach apatekářský?

⁷ Aj, lože Šalomounovo, okolo něhož šedesáte udatných z nejsilnějších Izraelských,

⁸ Vše vládnoucích mečem, vycvičených v boji, z nichž jeden každý má svůj meč při boku svém z příčiny strachu nočního.

⁹ Schranu vystavěl sobě král Šalomoun z dříví Libánského,

¹⁰ Při níž udělal sloupy stříbrné, dno zlaté a ponebí šarlatové, vnitřek pak jeho postlaný milostí dcer Jeruzalémských.

¹¹ Vyjděte a pohledte, dcery Sionské, na krále Šalomouna v koruně, kterouž ho korunovala matka jeho v den oddávání jeho a v den veselí srdce jeho.

4

¹ Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé jako holubičí mezi kadeři tvými, vlasy tvé jako stáda koz, kteréž vídati na hoře Galád.

² Zubové tvoji podobní stádu ovcí jednotelných, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěma, a mezi nimiž není žádné neplodné.

³ Jako provázek z hedbáví červeného dvakrát barveného rtové tvoji, a řeč tvá ozdobná; jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři tvými.

⁴ Hrdlo tvé jest jako věže Davidova, vystavená k chování zbroje, v níž na tisíce pavéz visí, vše štítů mužů udatných.

⁵ Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních, jenž se pasou v kvítí.

⁶ Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové, poodejdu k hoře mirrové a pahrbku kadidlovému.

⁷ Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a není na tobě poškrvny.

⁸ Se mnou z Libánu, ó choti má, se mnou z Libánu půjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana, s vrchu Senir a Hermon, z peleší lvových a s hor pardových.

⁹ Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce mé jedním okem svým, a jedinou točenicí hrdla svého.

¹⁰ Jak utěšené jsou milosti tvé, sestro má choti! Jak vzácnější jsou milosti tvé než víno, a vůně masť tvých nade všechny vonné věci.

¹¹ Strdí tekou rtové tvoji, ó choti, med a mléko pod jazykem tvým, a vůně roucha tvého jako vůně Libánu.

¹² Zahrada zamčená jsi, sestro má choti, vrchoviště zamčené, studnice zapečetěná.

¹³ Výstřelkové tvoji jsou zahrada stromů jablek zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu,

¹⁴ Nardu s šafránem, prustvorce s skořicí, a s každým stromovým kadidlo vydávajícím, mirry a aloes, i s všelijakými zvláštními věcmi vonnými.

¹⁵ Ó ty sám vrchoviště zahradní, studnice vod živých, a tekoucích z Libánu.

¹⁶ Věj, větříčku půlnoční, a přid', větříčku polední, prověj zahradu mou, ať tekou vonné věci její, a ať přijde milý můj do zahrady své, a jí rozkošné ovoce své.

5

¹ Přišelť jsem do zahrady své, sestro má choti, sbírám mirru svou i vonné věci své, jím plást svůj i med svůj, pijí víno své a mléko své. Jezte, přátelé, píte a hojně se napíte, moji milí.

² Spávámť, a však srdce mé bdí. Hlas milého mého, tlukoucího: Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubičko má, upřímá má; nebo hlava má plná jest rosy, a kadeře mé krůpějí nočních.

³ Svlékla jsem sukni svou, kterakž ji obleku? Umyla jsem nohy své, což je mám káleti?

⁴ Milý můj sáhl rukou svou skrze dvěře, a vnitřnosti mé pohnuly se ve mně.

⁵ I vstala jsem, abych otevřela milému svému, a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstů mých, mirra tekutá na rukovětech závory.

⁶ Otevřelať jsem byla milému svému, ale milý můj již byl ušel, a pominul. Duše má byla vyšla, když on promluvil. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi.

⁷ Nalezše mne strážní, kteříž chodí po městě, zbili mne, ranili mne, vzali i rouchu mou se mne strážní zdí městských.

⁸ Zavazuji vás přísahou dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého mého, co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí.

⁹ Což má milý tvůj mimo jiné milé, ó nejkrásnější z žen? Co má milý tvůj nad jiné milé, že nás tak přísahou zavazuješ?

¹⁰ Milý můj jest bílý a červený, znamenitější nežli deset tisíců jiných.

¹¹ Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho kadeřavé, černé jako havran.

¹² Oči jeho jako holubic nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící v slušnosti.

¹³ Líce jeho jako záhonkové vonných věcí, jako květové vonných věcí; rtové jeho jako lilium prýstící mirru tekutou.

¹⁴ Ruce jeho prstenové zlatí, vysazení kamením drahým jako postavcem modrým; břicho jeho stkvělost slonové kosti zafiry obložené.

¹⁵ Hnátové jeho sloupové mramorové, na podstavcích zlata nejčistšího založení; obličej jeho jako Libán, výborný jako cedrové.

¹⁶ Ústa jeho přesladrá, a všecken jest

přežádostivý. Takovýť jest milý můj, takový jest přítel můj, ó dcery Jeruzalémské.

¹⁷ Kamže odšel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam se obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme s tebou.

6

¹ Milý můj sstoupil do zahrady své, k záhonkům věci vonných, aby pásal v zahradách, a aby zbíral lilium.

² Já jsem milého mého, a milý můj jest můj, kterýž pase mezi lilium.

³ Krásná jsi, přítelkyně má, jako Tersa, pěkná jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko s praporci.

⁴ Odvrát oči své od patření na mne, nebo ony mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz, kteréž vídati v Galád.

⁵ Zubové tvoji jsou podobní stádu ovcí, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěma, a mezi nimiž není žádné neplodné.

⁶ Jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři tvými.

⁷ Šedesáte jest královen, a osmdesáte ženin, a mladíc bez počtu;

⁸ Jediná jest však má holubice, má upřímá, jedinká při matce své, nepoškrvněná při své rodičce. Spatřivše ji dcery, blahoslavily ji, královy a ženiny chválily ji, řkouce:

⁹ Která jest to, kterouž viděti jako dennici, krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci?

¹⁰ Do zahrady vypravené sstoupila jsem, abych spatřila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný kmen, a pučí-li se jabloně zrnaté.

¹¹ Nezvěděla jsem, a žádost má ponukla mne na vůz přednějších z lidu mého.

¹² Navrať se, vrať, ó Sulamitská, vrať se, vrať, ať na tě patříme. Co uzříte na Sulamitské? Jako zástup vojenský.

7

¹ Jak jsou krásné nohy tvé v střevících, dcero knížecí! Okolek bedr tvých jako zápony, dílo ruku výborného řemeslníka.

² Pupek tvůj koflík okrouhlý, ne bez nápoje; břicho tvé jako stoh pšenice obrostlý kvítím.

³ Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních.

⁴ Hrdlo tvé jako věže z kostí slonových, oči tvé rybníci v Ezebon podlé brány Batrabbim, nos tvůj věže Libánská patřící k Damašku.

⁵ Hlava tvá na tobě jako Karmel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i král přivázán by byl na pavlačích.

⁶ Jak jsi ty krásná, a jak utěšená, ó milosti přerozkošná!

⁷ Ta postava tvá podobna jest palmě, a prsy tvé hroznům.

⁸ Řekl jsem: Vstoupím na palmu, dosáhnu vrchů jejích. Nechažť tedy jsou prsy tvé jako hroznové vinného kmene, a vůně chřípí tvých jako jablek vonných.

⁹ Ústa tvá jako víno výborné, milá pro upřímnost, působící, aby i těch, jenž spí, rtové mluvili.

¹⁰ Já jsem milého svého, a ke mně jest žádost jeho.

¹¹ Pod', milý můj, vyjděme na pole, přenocujme ve vseh.

¹² Ráno přivstaneme, na vinice pohledíme, kvete-li vinný kmen, již-li se ukázal začátek hroznů, kvetou-li jablka zrnatá, a tuť dám tobě milosti své.

¹³ Pěkná jablečka vydala vůni, a na dveřech našich všecy rozkoše nové i staré, milý můj, zachovala jsem tobě.

8

¹ Ó bys byl jako bratr můj požívající prsí matky mé, abych tě naleznuc vně, políbila, a nebyla zahanbena.

² Vedla bych tě, a uvedla do domu matky své, a tu bys mne vyučoval; a jáť bych dala píti vína strojeného, a mstu z jablek zrnatých.

³ Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne.

⁴ Přisahou vás zavazují, dcery Jeruzalémské, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl.

⁵ Která jest to, jenž vstupuje z pouště, zpolehši na milého svého? Pod jabloní vzbudila jsem tě; tuť tebe počala matka tvá, tuť tě počala rodička tvá.

⁶ Položíž mne jako pečet na srdce své, jako pečetní prsten na ruku svou. Nebo silné jest jako

smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její uhlí řeřavé, plamen nejprudší.

⁷ Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho řeky zatopí. Kdyby někdo dáti chtěl všecken statek domu svého za takovou milost, se vším tím pohrdnut by byl.

⁸ Sestru máme maličkou, kteráž ještě nemá prsí. Co učiníme s sestrou svou v den, v kterýž bude řeč o ní?

⁹ Jestliže jest zed, vzděláme na ní palác stříbrný; pakli jest dveřmi, obložíme je dskami cedrovými.

¹⁰ Já jsem zed, a prsy mé jako věže; takž jsem byla před očima jeho, jako nacházející pokoj.

¹¹ Vinici měl Šalomoun v Balhamon, kteroužto pronajal strážným, aby jeden každý přinášel za ovoce její tisíc stříbrných.

¹² Ale vinice má, kterouž mám, přede mnou jest. Mějž sobě ten tisíc, ó Šalomoune, a dvě stě ti, kteříž ostříhají ovoce jejího.

¹³ Ó ty, kteráž bydlíš v zahradách, přátelét pozorují hlasu tvého, ohlašujž mi se.

¹⁴ Pospěš, milý můj, a připodobni se k srně nebo mladému jelenu, na horách vonných věcí.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmena Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900